

[Holger Eriksen.]

omgående, idet der må en lønningsrevision til, for at det kan bringes i orden, men vi er klar over, at det, der her vedtages, som konsekvens må få gennemførelse af ligelønsprincippet for tjenestemændene i øvrigt.“

Dette synspunkt har mit parti aldrig siden fraveget, men det ligger naturligvis i henvisningen til en lønningslovrevision, at der måtte visse overgangsbestemmelser til.

Hvad er det nu, der sker ved de foreliggende lønningslovsforslag? For det første det, at man helt og ubetinget har knæsat ligelønsprincippet ved alle nyansættelser. For det andet, at man ved indplaceringsreglerne har givet ikke-forsørgere og samgifte meget store lønforhøjelser og skabt mulighed for, at de i løbet af en vis tid kommer helt på højde med forsørgerne. Der er heller ikke fra nogen side blevet protesteret mod denne fremgangsmåde. De indplaceringsregler, der blev fastsat for 9. lønningsklasse, svarede nøjagtig til dem, der blev fastsat for 2., 4. og 5. lønningsklasse, og der er ingen, der har protesteret for de sidstnævnte lønningsklassers vedkommende.

Under den fortsatte behandling blev man imidlertid klar over, at vilkårene for forsørgerne i 9. lønningsklasse blev dårligere. Man gav dem derfor en forbedring, hvilket vil medføre, at det vil tage visse ikke-forsørgere op til 8 år at opnå det samme. Hvis dette skulle medføre, at man også gav ikke-forsørgerne en forbedring, ville det koste 600 000 kr. årlig; men det ville være en komplet ulogisk fremgangsmåde, hvis man ikke samtidig lavede det samme for 2., 4. og 5. lønningsklasse — og i disse lønningsklasser har, som jeg har nævnt, hidtil ingen beklaget sig — og hvis dette skete, ville merudgiften blive yderligere 2,4 mill. kr.

Jeg beklager den utilfredshed, der er kommet til orde, selv om den naturligvis til en vis grad er forståelig; men den smager af, at man ser bort fra det store, man har opnået, for at hænge sig i en ubetydelighed, der for det første hurtigt vil udjævnes og for det andet har sin rod i, ikke at man har givet ikke-forsørgerne for lidt, men at man har hjulpet forsørgerne over en vanskelig situation. Jeg er derfor glad over, at de, der tænkte på at stille ændringsforslag — og det har naturligvis særlig været kvin-

derne i alle partier — har afstået derfra. Jeg er glad, fordi et sådant ændringsforslag ville have kastet skygge over en reform, der i sig selv er så stor, at den efter min mening ikke fortjente en sådan behandling.

Diskussionen om, hvorvidt man i fremtiden skal opretholde tjenestemandsbegrebet og i hvilken udstrækning, har medført enighed om, at der skal nedsættes et udvalg, som skal undersøge, om en overgang til andre ansættelsesformer end det traditionelle tjenestemandsforshold vil være mulig eller hensigtsmæssig. Udvalget skal aflægge beretning senest den 1. maj 1960. Naturligvis kan ingen have noget imod, at der bliver foretaget en sådan undersøgelse, selv om jeg for mit vedkommende stiller mig tvivlende over for, at der ved en sådan undersøgelse kan fremkomme noget, der rækker ved den indstilling, jeg gav udtryk for ved første behandling, og som gik ud på, at det ville være uforsvarligt at ophæve tjenestemandsbegrebet i almindelighed.

Om dette spørgsmål foreligger der en særudtalelse fra venstre og de konservative, som beklager, at udvalget ikke skarpt har præciseret,

„at for sådanne stillinger, som f. eks. hvor det drejer sig om ufaglærte arbejdere og lignende, var målet, at folkepensionen for fremtidigt ansatte blev eneste efterløn, uanset om ansættelse fandt sted hos staten eller i det private arbejdsmarked.“

Jeg ved ikke, hvor vidt begrebet „og lignende“ går. Jeg vil formode, at det rækker langt, og jeg vil tro, at selve denne særbetænkning kunne omskrives således: for dem, hvis løn er så lav, at man må formode, at de hovedsagelig vil stemme socialdemokratisk, ophæves i fremtiden statspensioneringen, medens den opretholdes for dem, der er så vel aflagt, at deres flertal ventes at ville stemme på andre partier! Det skal vi naturligvis strides om til den tid, når udvalgsbetænkningen foreligger. Jeg skal dog på forhånd sige, at sådan leger vi ikke. Mit parti deler i høj grad håbet om, at folkepensionen på et eller andet tidspunkt vil få en sådan størrelse, at vi helt kan afskaffe anden form for offentlig pension — men så må det naturligvis gælde alle. Vil de, der ikke kan nøjes med denne pension, så have mere, må de selv om at skaffe sig det.